

pină mereu în expunerea sa¹. La București, înainte de răscoală, Eteria a distribuit roluri; promisiunile de eliberare făcute de Tudor țărănimii și proclamația sa antiboierască au fost simple mijloace tactice; combaterea răscoalei de către boieri a fost un simulacru² etc. «Evenimentele s-au desfășurat... ca-ntr-o piesă bine construită și bine jucată, pină cînd un fapt neașteptat a răsturnat toate premisele pe care se întemeia acțiunea. Acest eveniment a fost condamnarea de către țară a mișcării...»³.

Despre această interpretare, A. Oțetea spune că este «o nouă concepție, în care faptele se leagă organic și se explică unitar»⁴. Dînsul ajunge la concluzia că nepotrivirile între fapte dispar de pe poziția tezei sale⁵, declarînd că n-a existat o contradicție reală între răscoala din Țara Românească și Eterie (— măcar în primă fază ele s-au confundat —), ci a existat numai o acțiune de camuflare a identității scopurilor urmărite de Ipsilanti și Vladimirescu, camuflare ce era necesară pentru izbînda mișcării comune. Din această tactică a disimulării s-a născut și «povestea cu omorîrea lui Tudor»⁶.

După părerea noastră, avem aici un nou exemplu de violentare a realității, ieșit din străduința de a stabili acordul între logica formală și o realitate aparent ilogică, prin aceea că este prea contradictorie. Conținutul scrisorii din 28 febr. a lui Vladimirescu către Samurcaș nu sună ca o poveste. Actul denunță «vicleșugul cel singeros care ai umblat dumneata a-l face, prin dare de bani, asupra mea și asupra ticălosului norodului rumînesc». Minia lui Tudor este provocată mai cu seamă de duplicitatea boierimii: «Dumneata, cel ce totdeauna îmi ziceai că la sînge nu te amesteci, ... acum umbli ca să pierzi o țară întreagă pentru hatîrul jăfuitorilor». «Apoi, de acum înainte, cine din lumea aceasta va mai crede pe dumneavoastră, pe niște oameni care nu aveți lucru de nimic a pierde o țară întreagă și mai vîrtos pe un norod nevinovat și care v-au hrănit și vă hrănește?»⁷.

Se pot cita cîteva documente, care interzic răsturnarea sensului acestei scrisori:

Un raport al lui Fleischhackl, consulul Austriei din București, către Metternich, conține informația că Samurcaș a plănuit prinderea sau omorîrea lui Tudor, dar n-a reușit, fiindcă a fost trădat⁸.

Într-o cronică anonimă intitulată *Istoria jăfuitorilor Țării Românești*, scrisă de pe poziția boierimii, citim că între ostașii trimiși de divan împotriva lui Tudor, «era și un Hagi-Prodan Bulgariul, om vîrtos și hoșos și viclean. Acesta se îndatorase foarte mult de boieri ca să piarză pre Tudor; însă el, ca un ludă, în loc să săvîrșască făgăduiala, după ce au mers la dînsul, s-au lipit de el și i-au descoperit toată taina și cuvîntul ce legase cu boierii, și i s-au făcut ca un tată»⁹.

¹ *Ibidem*, p. 23, 26, 131, 136, 148, 301, 374, 375, 379—380, etc.

² «... Întîlnirea lui Tudor spre București nu numai că n-a întîmpinat absolut nici o rezistență, dar s-a bucurat de toate înlesnirile. Prin Constantin Samurcaș i s-au trimis bani...» etc. (*ibidem*, p. 23—24).

³ *Ibidem*, p. 24.

⁴ *Ibidem*, p. 6.

⁵ *Ibidem*, p. 361.

⁶ *Ibidem*, p. 171.

⁷ *Doc. răscoalei 1821*, I, p. 312—313.

⁸ Hurmuzaki, *Documente priv. la Istoria Romînilor*, vol. XX, p. 568 și urm.

⁹ N. Iorga, *Izvoarele contemporane...*, p. 331.